

Druhý těžký výprask je pro mě též nezapomenutelný. Bylo mi tenkrát dvanáct let. Postavili jsme „pod lomy“ indiánskou chalupu z velkých kamenů a zakryli ji olším. Dvorní jsme dali sporák a z donesených zásob jsme různě vařili. Trávili jsme tam mnoho času, hlavně v neděli, a já jednou pro zpestření přinesl porcelánovou dýmku. Na hlavičce měla vymalovanou růži. Z větší vzdálenosti se růže změnila v lebkku. Byla to otcova vzácnost. V tu neděli byl ve stanu plný stav indiánů, různě oblečených, mluvilo se indiánsky – buď „janka tinki něnko cinko ponkovinkím“, nebo „javra tivri něvro covro povrovivrim“ – a vařilo se. Starší kouřili dýmku z úst do úst. Vtom do stanu vtrhl mlynář Hrdina-Šamša a dýmku nám sebral. K večeru šel do hospody a kouřil si z naší dýmky jistě tak hrdě jako ten indián, kterému ji vzal. Můj otec ale dýmku poznal a odebral ji zase panu Hrdinovi. A doma nastala práce pepřovky.

Lehká atletika

Rád si dnes vzpomínám na vesnickou lehkou atletiku. Neměli jsme vzor, nečetli jsme o ní a ani jsme nevěděli, že ji provádíme. Zato jsme dobře věděli, kdo nejdál doskočí, kdo je v běhu nejrychlejší, kdo nejvýše vyskočí, kdo nejvýše a kdo nejdál dohodí, kdo se nejlépe strefuje, kdo nejdál doplave, kdo nejdéle vydrží pod vodou, kdo nejvíc unese a kdo udělá na leď nejlepší kruh.

Kruh na leď se nedělal na bruslích, ale na podkóvkách šněrovaček nebo na okovaných dřevácích. Brusle pro nás byly velký luxus, který nám v mládí rodiče nedopřáli. Já sám jsem tenkrát měl jen jednu brusli, půl dřevěnou, půl ze silného plechu. Přivazoval jsem si ji k dřeváku provázkem.

V té době se dřeváky nosily více než boty. Byly vespod okované hřeby s velkými hrbolatými hlavami, nad nártem přetáh-

nuté páskem z bílého plechu. Pod nártem dřeváku byla někdy přilepena žitnou moukou ovčí kůže, aby dřevák netlačil na nárt a aby se netrhalý punčochy. Když bylo tepleji, nosily se trepky. Takové boty měly podrážku ze silného dřeva přizpůsobeného noze a vršek od špičky k nártu byl z kůže. Přál bych vám vidět ty řady průřezných trepek a dřeváčků dole na chodbě a pod schody ve staré obecné škole v Březnici u kostela. Do tříd se chodilo v silných vlněných podšívaných punčochách. Kdo měl boty, šel do třídy v nich.

Dřeváky taky sloužily jako zbraně, to když jsme se poprali. Zákeřnou zbraní byly hlavně proti těm, kteří nosili boty. Naši protivníci byli převážně chlapci březničtí. Nevýhoda pro dřeváky a trepky byl sníh. To jsme chodili v promočených a namrzlých punčochách. Je však zajímavé, že v botách noha někdy i omrzla, ale v dřevácích nikdy. Když se stalo, že během dne byla metelice a napadlo mnoho sněhu, přijeli pro nás rodiče se saněmi, dvěma nebo třemi páry koní. To bylo já-sotu, to bylo radosti. Ráno do školy nás ale nikdy neodvezli.

Dřeváky a trepky se výborně hodily na rupání ledu. To se provádělo tak, že jsme udělali řadu, bylo nás třeba patnáct nebo více, spojili jsme se rukama za krky a stejným krokem a náležitým nadsakováním po jedné noze jsme led zvlňili. Když jsme to vzali několikrát sem a tam, led se někde prošlápl, noha projela do vody a dřevák plaval pod ledem. A to skončila legrace. Březničané měli na rybníce Sázce kluziště. Hlídal ho pan Richter. Když byl jednou na obědě, o polední přestávce jsme kluziště úplně rozrupali a zničili. Takoví jsme byli darebáci.

Na Sázce sekávali panští led pro pivovar. Led se rozsekal na malé kry, které se pak nakládaly na vozy. Kry plavaly po celé šíři rybníka a já jsem býval mezi těmi odvážnými, kteří se rozběhli a skákali z jedné kry na druhou a rybník přebíhali.